

31991L0308

L 166/77

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK HIVATALOS LAPJA

1991.6.28.

A TANÁCS IRÁNYELVE
(1991. június 10.)
a pénzügyi rendszerek pénzmossás céljára való felhasználásának megelőzéséről
(91/308/EGK)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 57. cikk (2) bekezdése első és harmadik mondatára, illetve 100a. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára ⁽¹⁾,

az Európai Parlamenttel együttműködve ⁽²⁾,

tekintettel a Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽³⁾,

tekintettel arra, hogy amikor a hitelintézeteket és pénzügyi szervezeteket használják fel a bűnözésből származó jövedelmek tisztára mosására (a továbbiakban: „pénzmossás”), akkor nem csak az érintett intézmények és szervezetek megbízhatósága és szilárdsága csorbul súlyosan, hanem a pénzügyi rendszer egészébe vetett bizalom komolyan veszélybe kerülhet, miáltal a közönség bizalma is elvész,

mivel a pénzmossás ellen irányuló közösségi fellépés hiánya oda vezethet, hogy pénzügyi rendszereik megóvása érdekében a tagállamok olyan intézkedéseket fogadnak el, amelyek nem illeszkednek az egységes piac megvalósításához; mivel bűnöző tevékenységük elősegítése érdekében a pénzmossók megpróbálhatják kihasználni a tőkemozgás szabadságát és az integrált pénzügyi

térsséggel együtt járó pénzügyi szolgáltatásnyújtás szabadságát, ha közösségi szinten nem hoznak bizonyos összehangoló intézkedéseket;

mivel a pénzmossás nyilvánvalóan hatást gyakorol általában a szervezett bűnözés terjedésére és különösen a kábítószerkereskedelembre; mivel egyre inkább terjed az a felismerés, hogy a pénzmossás leküzdése az egyik leghatékonyabb eszköz a tagállamok társadalmát különösen fenyegető bűnözés e formájának viszszaállítására;

mivel a pénzmossás ellen elsősorban büntetőjogi eszközökkel kell felvenni a harcot az igazságügyi és büntetőrendőrség közötti nemzetközi együttműködés keretében, mint ahogyan ezt kötelezettségként felvállalta a kábítószerkereskedelemben az Egyesült Nemzetek keretében Bécsben, 1988. december 19-én létrejött egyezmény a kábítószerkereskedelemben és pszichotróp anyagok jogellenes kereskedelmében (a továbbiakban: „Bécsi Egyezmény”), és valamennyi bűnözési formával kapcsolatban általánosabb módon, az Európa Tanács pénzmossásból, illetve bűnözésből származó jövedelmek nyomon követéséről, lefoglalásáról és elkobzásáról szóló, 1990. november 8-án Strasbourgban aláírásra előkészített egyezmény;

mivel ugyanakkor a büntetőjog nem az egyetlen módszer a pénzmossás leküzdésére, hiszen a pénzügyi rendszer nagyon hatékony szerepet tölthet be ebben; mivel e kontextusban utalni kell az Európa Tanács 1980. június 27-i ajánlására, illetve a Tízek Csoportja bankfelügyeleti hatóságai által 1988. decemberében Bázelen elfogadott elvi nyilatkozatra, amelyek egyaránt jelentős lépést tettek abban az irányban, hogy megakadályozzák a pénzügyi rendszer pénzmossás céljára történő felhasználását;

⁽¹⁾ HL C 106., 1990.4.28., 6. o.; és

HL C 319., 1990.12.19., 9. o.

⁽²⁾ HL C 324., 1990.12.24., 264. o.; és

HL C 129., 1991.5.20.

⁽³⁾ HL C 332., 1990.12.31., 86. o.

mivel a pénzmosás általában nemzetközi környezetben folyik, hogy az elkövetők jobban leplezni tudják a források bűncselekményi eredetét; mivel a csupán nemzeti szinten, a nemzetközi együttműködés és összehangolás mellőzésével foganatosított intézkedések hatása igen korlátozott;

mivel e területen a Közösség által hozott intézkedéseknek illeszkedniük kell az egyéb nemzetközi fórumokon folytatott egyéb tevékenységekhez; és mivel e vonatkozásban minden közösségi tevékenységnek különösen figyelembe kell vennie a hét legfejlettebb ország párizsi csúcstalálkozóján 1989. júliusában a pénzmosással kapcsolatban létrehozott pénzügyi munkacsoport által elfogadott ajánlásokat;

mivel az Európai Parlament több állásfoglalásában kérte egy globális közösségi program kialakítását a kábítószer-kereskedelem leküzdésére, beleértve a pénzmosás megelőzését szolgáló rendelkezéseket;

mivel ezen irányelv értelmezésében a pénzmosás fogalma a Bécsi Egyezmény által elfogadottat veszi át; mivel azonban a pénzmosás nem csak a kábítószerrel kapcsolatos bűnözői tevékenységekből származó jövedelemmel kapcsolatban valósul meg, hanem más bűnözői tevékenységekből származó jövedelmekkel kapcsolatban is (pl. szervezett bűnözés és terrorizmus), a tagállamoknak saját jogalkotásukban ki kellene terjeszteniük ezen irányelv hatályát az említett tevékenységekből származó jövedelmekre, amennyiben valószínű, hogy azok szankcionálható pénzmosási művelethez vezetnek;

mivel e jelenség leküzdéséhez szükséges a tagállamok jogrendszerében a pénzmosás tilalma, támogatva a megfelelő intézkedésekkel és büntetésekkel;

mivel biztosítani kell, hogy az üzleti kapcsolatot fenntartó vagy műveleteket végző hitelintézetek és pénzügyi szervezetek egy bizonyos küszöbérték felett megköveteljék az ügyfél azonosítását annak érdekében, hogy a pénzmosók bűnözői tevékenységeik során ne tudják kihasználni a névtelenség nyújtotta lehetőséget; mivel az ilyen rendelkezéseket a lehetőségekhez mérten ki kell terjeszteni valamennyi kedvezményezett tulajdonosra is;

mivel a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek legalább öt évig kötelesek megőrizni a szükséges azonosító okmányokról készült másolatokat vagy hivatkozásokat, illetve az ügylettel kapcsolatos dokumentumokból álló kiegészítő bizonyítékokat és nyilvántartásokat, valamint az ilyenekről készült és az adott nemzeti jogrendben a bírósági eljárásban is elfogadható másolatokat a pénzmosással kapcsolatos nyomozati bizonyítékként;

mivel a pénzügyi rendszer megbízhatóságának és teljességének megőrzése, illetve e jelenség leküzdése érdekében szükséges annak

biztosítása, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek különös figyelemmel vizsgálják meg azon tranzakciókat, amelyek véleményük szerint jellegüknél fogva nagy valószínűséggel kapcsolódnak pénzmosáshoz; mivel ennek érdekében különös figyelmet kell fordítaniuk azon harmadik országokkal folytatott műveletekre, amelyek nem alkalmaznak a pénzmosás ellen a Közösség által kialakítottakhoz hasonló, illetve egyéb nemzetközi fórumok által kialakított és a Közösség által jóváhagyott egyenértékű normákat;

mivel e célból a tagállamok felkérhetik a hitelintézeteket és a pénzügyi szervezeteket arra, hogy írásban rögzítsék a tőlük elvart vizsgálatok eredményeit és biztosítsák, hogy ezen eredmények a pénzmosás felszámolására hivatott hatóságok rendelkezésére álljanak;

mivel a pénzügyi rendszer pénzmosási célra való felhasználásának megakadályozása olyan feladat, amelyet e jelenség leküzdésével megbízott hatóságok nem tudnak végrehajtani a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek, valamint azok felügyeleti szervei együttműködése nélkül; mivel a banktitkot ilyen esetekben fel kell oldani; mivel az együttműködés leghatékonyabb módja egy olyan kötelező jelentési rendszer a gyanús műveletekkel kapcsolatban, amely biztosítja, hogy az információt a fent említett hatóságok kapják meg, anélkül, hogy az érintett ügyfeleket riasztanák; mivel különleges védelmi záradék szükséges annak érdekében, hogy a hitelintézeteket és a pénzügyi szervezeteket, azok alkalmazottait és vezetőit mentesítsék az információ nyilvánosságra hozatalával kapcsolatos korlátozás megsértése miatti felelősség alól;

mivel ezen irányelvvel kapcsolatban a hatóságok által kapott információt kizárólag a pénzmosás leküzdésében szabad felhasználni; mivel ennek ellenére a tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy ezt az információt más célokra is fel lehet használni;

mivel a belső ellenőrzési eljárások és az e területre vonatkozó oktatási programok kialakítása a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek részéről olyan kiegészítő rendelkezéseket képeznek, amelyek nélkül az ezen irányelvben foglalt egyéb intézkedések hatásatlanná válhatnak;

mivel a pénzmosást nem kizárólag hitelintézetek és pénzügyi szervezetek révén lehet megvalósítani, hanem más szakmai formákon és vállalkozástípusokon keresztül is, a tagállamoknak részben vagy egészben ki kell terjeszteniük ezen irányelv rendelkezéseit azokra a szakmákra és vállalkozásokra, amelyek tevékenységeit nagy valószínűséggel használják fel pénzmosási célokra;

mivel fontos, hogy a tagállamok különös figyelmet fordítsanak arra, hogy a Közösségben összehangolt fellépést foganatosítsanak akkor, amikor felmerülhet annak alapos gyanúja, hogy közösségi

szinten összehangolt feltételek mellett végezhető szakmákat vagy tevékenységeket pénzmossási célokra használnak fel;

mivel a pénzmosság felszámolására irányuló erőfeszítések hatékonysága különösen függ a nemzeti szinten hozott végrehajtási intézkedések szoros egyeztetésétől és összehangolásától; mivel egy kapcsolattartó bizottság keretében a különböző nemzetközi testületekben kialakított egyeztetés és összehangolás közösségi szinten együttműködést igényel a tagállamok és a Bizottság között;

mivel minden tagállamnak meg kell hoznia a megfelelő intézkedéseket, és oly módon kell szankcionálnia az ilyen intézkedések megsértését, hogy biztosítsa ezen irányelv teljes körű érvényesülését,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Ezen irányelv alkalmazásában:

- „hitelintézet”: a legutóbb a 89/646/EGK irányelvvel ⁽¹⁾ módosított 77/780/EGK irányelv ⁽²⁾ 1. cikkének első francia bekezdése szerinti hitelintézet, és magában foglalja az említett cikk harmadik francia bekezdése értelmezésében vett Közösségen kívüli központi irodával rendelkező hitelintézeteknek és a Közösség területén belül található fiókjait is,
- „pénzügyi szervezet”: a hitelintézeten kívül minden olyan vállalkozás, amelynek elsődleges tevékenysége a 89/646/EGK irányelvhez csatolt lista 2–12. és 14. számában felsorolt tevékenységek közül egy vagy több tevékenység, vagy olyan biztosítótársaság, amelyet a legutóbb a 90/619/EGK irányelvvel ⁽³⁾ módosított 79/267/EGK irányelvnek ⁽⁴⁾ megfelelően engedélyeztek, amennyiben az azon irányelvben foglalt tevékenységeket folytatja; ebbe a meghatározásba beletartoznak a Közösségen kívül székhellyel rendelkező pénzintézeteknek a Közösségen belül található fiókjai,
- „pénzmosság” a következő magatartás, amennyiben azt szándékosan követik el:
 - vagyontárgy cseréje vagy átruházása, annak tudatában, hogy a vagyontárgy bűnözői tevékenységből vagy abban való részvételből származik, azon céllal, hogy eltitkolja vagy leplezze a vagyontárgy jogellenes származását, vagy segítséget nyújtson a cselekmény elkövetésében résztvevő bármely személynek abban, hogy cselekménye jogi következményei alól kibújjon,
 - vagyontárgy valódi jellegének, forrásának, elhelyezkedésének, elrendezésének, mozgásának, a hozzá fűződő jogoknak vagy tulajdonjognak az eltitkolása vagy leplezése,

annak tudatában, hogy az említett vagyontárgy bűnözői tevékenységből vagy abban való részvételből származik,

- vagyontárgy megszerzése, birtoklása vagy használata, az átvétel időpontjában annak tudatában, hogy az ilyen vagyontárgy bűnözői tevékenységből vagy abban való részvételből származik,
- a fenti bekezdésekben említett bármelyik tevékenységek elkövetésében való részvétel, elkövetésére való szövetkezés, elkövetésének megkísérlése, valamint elkövetésének támogatása, pártolása, elősegítése és ajánlása.

A fenti cselekmények alkotóelemeként megkívánt ismeretre, szándékra vagy célzatra az objektív ténybeli körülményekből lehet következtetni.

Pénzmossásnak kell tekinteni, még azt is, ha a pénzmossásra kerülő vagyontárgyat létrehozó tevékenységet valamely más tagállam területén vagy egy harmadik ország területén követték el,

- „vagyontárgy”: mindenfajta vagyontárgy, legyen az anyagi vagy nem anyagi, ingó vagy ingatlan, testi vagy eszmei, továbbá mindazon jogcím vagy eszköz, amely bizonyítja az ilyen vagyontárgyakban megtestesült jogcímet vagy érdekeltiséget,
- „bűnözői tevékenység”: az a jogsértés, amelyet a Bécsi Egyezmény 3. cikke (1) bekezdésének a) pontja meghatároz, valamint minden olyan cselekmény, amelyet az egyes tagállamok ezen irányelv céljai érdekében bűnözői tevékenységként meghatároznak,
- „hatáskörrel rendelkező hatóságok”: a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek felügyeletére törvény vagy rendelet által felhatalmazott nemzeti hatóságok.

2. cikk

A tagállamok gondoskodnak az ezen irányelv által meghatározott pénzmosság megtiltásáról.

3. cikk

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek megköveteljék ügyfeleiktől a személyazonosságuk igazolásának bizonyítékkal történő alátámasztását az üzleti kapcsolatok megkezdésekor, különösen olyan esetekben, amikor számlát vagy takarékszámlát nyitnak, vagy amikor letétbe helyezési szolgáltatást kínálnak.

(2) A személyazonosság igazolására vonatkozó előírás érvényes az (1) bekezdésben említetteken kívüli ügyfelekkel való olyan ügyletekre is, amelyben 15 000 ECU vagy annál nagyobb összeg szerepel, függetlenül attól, hogy az ügylet egy egységes műveletben vagy egymással látszólag összefüggő több műveletben valósul meg. Amikor az ügylet megkezdésekor az összeg nem ismeretes, az intézménynek végre kell hajtania az ügyfél személyazonosságának igazolását, amint tudomást szerez az összegről és megállapítja, hogy az a fentebb említett küszöbértéket elérte.

⁽¹⁾ HL L 386., 1989.12.30., 1. o.

⁽²⁾ HL L 322., 1977.12.17., 30. o.

⁽³⁾ HL L 330., 1990.11.29., 50. o.

⁽⁴⁾ HL L 63., 1979.3.1.13., 1. o.

(3) Eltérve az első és második bekezdéstől, a személyazonosság igazolására vonatkozó előírások nem kötelezőek a 79/267/EGK irányelv értelmezése szerinti biztosítási vállalkozások által készített biztosítási szerződések tekintetében, amennyiben a vállalkozások a fenti irányelvben foglalt alkalmazási körben tevékenykednek, és amennyiben az adott évben rendszeresen fizetendő biztosítási díj nem haladja meg az 1 000 ECU-t, illetve amennyiben az évi egyszeri biztosítási díj összege nem haladja meg a 2 500 ECU-t. Amennyiben egy adott évben az egyszeri vagy a rendszeresen fizetendő biztosítási díj összegét oly módon emelik fel, hogy az meghaladja az 1 000 ECU küszöbértéket, kérni kell az ügyfél személyazonosságának igazolását.

(4) A tagállamok rendelkezhetnek úgy is, hogy nem kötelező a személyazonosság igazolása olyan nyugdíjbiztosítási szerződések esetében, amelyeket munkaszerződés vagy a biztosított foglalkozása alapján kötnek, feltéve, hogy az ilyen biztosítási szerződések nem tartalmazzak joglemondási záradékot és nem használhatók kölcsön fedezeteként.

(5) Amennyiben kétség merül fel arra vonatkozóan, hogy a fenti bekezdésekben említett ügyfél saját nevében jár-e el, vagy bizonyossá válik, hogy nem saját nevében jár el, akkor a hitelintézeteknek és a pénzügyi szervezeteknek az ésszerűség keretein belül intézkedéseket kell tenniük azon személyek tényleges személyazonosságára vonatkozó információk beszerzése érdekében, akik nevében az ügyfél eljár.

(6) A hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek végrehajtják a személyazonosság igazolására vonatkozó ilyen eljárást még akkor is, ha az ügylet összege alacsonyabb a megállapított küszöbértéknél, ám felmerül a pénzmosás gyanúja.

(7) A hitelintézetekre és a pénzügyi szervezetekre nem vonatkoznak az e cikkben foglalt személyazonosság-igazolási követelmények, amennyiben az ügyfél maga is egy, az ezen irányelv hatálya alá tartozó hitelintézet vagy pénzügyi szervezet.

(8) A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a (3) és (4) bekezdés ügyleteire vonatkozó személyazonossági igazolási előírások teljesülnek akkor is, ha megállapítható, hogy az ügyletben a fizetés az ezen irányelv hatókörébe tartozó hitelintézetnél az (1) bekezdés előírásainak megfelelően az ügyfél nevére nyitott számla megterhelésével valósul meg.

4. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek megőrzik az alábbiakat, mint a pénzmosással kapcsolatos nyomozások során felhasználható bizonyítékokat:

- a személyazonosság igazolása esetén a kért bizonyíték másolata vagy hivatkozásai, az ügyféllel fenntartott kapcsolat megszűnése után legalább öt évig,

- ügyletek esetében a kiegészítő bizonyítékok és nyilvántartások, amelyek az alkalmazandó nemzeti jog szerinti bírósági eljárásban eredeti dokumentumokként, illetve másolatokként elfogadhatók, az ügylet végrehajtását követően legalább öt évig.

5. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek különös figyelemmel vizsgáljanak meg minden olyan ügyletet, amely jellegénél fogva különösen valószínű, hogy pénzmosással kapcsolatos lehet.

6. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek, illetve azok igazgatói és alkalmazottai teljes mértékben együttműködjenek a pénzmosás leküzdéséért felelős hatóságokkal:

- úgy, hogy saját kezdeményezésükre tájékoztatják az ilyen hatóságokat minden olyan tényről, amely pénzmosásra utalhat,
- úgy, hogy az ilyen hatóságok kérelme alapján megadják az összes szükséges információt, az alkalmazandó jogszabályokban meghatározott eljárásokkal összhangban.

Az első albekezdésben említett információt azon tagállam pénzmosás leküzdéséért felelős hatóságához továbbítják, amelynek területén az információt továbbító intézmény található. Az információt alapesetben a hitelintézetnél és a pénzügyi szervezetnél a 11. cikk (1) bekezdésében foglalt eljárásoknak megfelelően kijelölt személy vagy személyek továbbítják.

Az első albekezdéssel összhangban a hatóságok számára szolgáltatott információt kizárólag a pénzmosás leküzdésének céljaira szabad felhasználni. A tagállamok azonban rendelkezhetnek úgy, hogy az ilyen információt más célokra is fel lehet használni.

7. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek, amíg nem értesítették a 6. cikkben említett hatóságokat, addig tartózkodnak az olyan ügyletek lebonyolításától, amelyekről tudják vagy gyanítják, hogy pénzmosással kapcsolatosak. Saját nemzeti jogszabályaikban meghatározott feltételek mellett ezen hatóságok utasítást adhatnak arra, hogy az adott műveletet ne hajtsák végre. Amikor egy ilyen ügylet gyaníthatóan pénzmosáshoz vezet és amennyiben nincs lehetőség a végrehajtástól való tartózkodásra vagy az valószínűleg meghiúsítja a gyanított pénzmosási művelet résztvevőinek üldözésére irányuló erőfeszítéseket, akkor az érintett intézmények és szervezetek az ügyletet követően haladéktalanul tájékoztatják a hatóságokat.

8. cikk

A hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek, illetve ezek igazgatói és alkalmazottjai tartózkodnak attól, hogy az érintett ügyfélnek vagy egyéb harmadik személyeknek kiszolgáltatásuk a hatóságokhoz a 6. és 7. cikknek megfelelően továbbított információt vagy azt az információt, hogy pénzmossással kapcsolatos nyomozás folyik.

9. cikk

Amennyiben egy hitelintézet vagy pénzügyi szervezet alkalmazottja vagy igazgatója jóhiszeműen a pénzmosság leküzdéséért felelős hatóságok rendelkezésére bocsátja a 6. és 7. cikkben említett információt, ez nem jelenti szerződés vagy bármilyen törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezés által előírt információ nyilvánosságra-hozatali korlátozásának megsértését, és nem alapozza meg a hitelintézet vagy a pénzügyi szervezet, annak igazgatói vagy alkalmazottjai semmiféle felelősségét.

10. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben a hitelintézeteknél vagy a pénzügyi szervezeteknél a hatáskörrel rendelkező hatóság által folytatott vizsgálat során vagy más módon a hatóságok olyan tényeket tárnak fel, amelyek pénzmosságra vonatkozó bizonyítékot képezhetnek, akkor tájékoztatják a pénzmosság leküzdéséért felelős hatóságokat.

11. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy a hitelintézetek és a pénzügyi szervezetek:

1. megfelelő belső ellenőrzési és tájékoztatási eljárásokat vezetnek be annak érdekében, hogy megelőzzék és megakadályozzák a pénzmossással kapcsolatos műveleteket;
2. megfelelő intézkedéseket hozzanak annak érdekében, hogy alkalmazottaik megismerjék az ezen irányelvben foglalt rendelkezéseket. Ezen intézkedések közé tartozik az érintett alkalmazottak részvétele olyan különleges képzési programokban, amelyek segítenek felismerni a pénzmossással esetleg kapcsolatban álló műveleteket, illetve felkészítik az alkalmazottakat arra, hogy miként kell cselekedni ilyen esetekben.

12. cikk

A tagállamok biztosítják, hogy ezen irányelv rendelkezéseit teljes mértékben vagy részben kiterjesztik az 1. cikkben említett hitelintézetek és pénzügyi szervezeteken kívül az olyan tevékenységeket folytató szakmákra és vállalkozástípusokra, amelyeknél különösen valószínű, hogy azokat pénzmossási célra használják fel.

13. cikk

(1) A Bizottság mellett létre kell hozni egy kapcsolattartó bizottságot (továbbiakban: „bizottság”). Ennek a feladata:

- a) elősegíteni a Szerződés 169. és 170. cikkének sérelme nélkül ezen irányelv összehangolt végrehajtását az alkalmazása kapcsán felmerülő gyakorlati problémákkal kapcsolatos rendszeres konzultációk útján, amelyek tekintetében a véleménycsere hasznosnak ítélik;
- b) elősegíteni a konzultációt a tagállamok között az olyan szigorú vagy pótlólagos feltételek és kötelezettségek vonatkozásában, amelyeket nemzeti szinten állapíthatnak meg;
- c) szükség szerint tájékoztatni a Bizottságot az ezen irányelvvel kapcsolatosan végrehajtandó kiegészítésekről vagy módosításokról, illetve bármely, különösen a 12. cikk hatásainak összehangolására szükségesnek vélt kiigazításról;
- d) megvizsgálni, hogy valamely foglalkozást vagy vállalkozástípust bele kell-e foglalni a 12. cikk alkalmazási körébe, ha megállapítást nyert, hogy az említett foglalkozást vagy vállalkozástípust valamely tagállamban pénzmossásra használták fel.

(2) Nem feladata a bizottságnak, hogy egyedi esetekben vizsgálja a hatáskörrel rendelkező hatóságok által hozott döntések megalapozottságát.

(3) A bizottságot a tagállamok által kijelölt személyek és a Bizottság képviselői alkotják. A titkársági feladatokat a Bizottság szolgálatai látják el. A bizottság elnöke a Bizottság egy képviselője. A bizottságot annak elnöke hívja össze vagy saját kezdeményezése vagy valamely tagállam delegációjának kérelme alapján.

14. cikk

Minden tagállam meghozza a megfelelő intézkedéseket az ezen irányelvben foglalt valamennyi rendelkezés teljes körű alkalmazására és különösen azon büntetések megállapítására, amelyeket az ezen irányelv értelmében hozott intézkedések megszegése esetén kell alkalmazni.

15. cikk

A tagállamok a pénzmosság megelőzése érdekében az ezen irányelv által szabályozott területen szigorúbb rendelkezéseket hozhatnak vagy tarthatnak hatályban.

16. cikk

(1) A tagállamok legkésőbb 1993. január 1-jéig hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek.

(2) Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(3) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadtak el.

18. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

17. cikk

Kelt Luxembourgban, 1991. június 10-én.

1993. január 1-jét követően egy évvel, és azt követően amikor szükségessé válik, de legalább három évente a Bizottság jelentést készít ezen irányelv alkalmazásával kapcsolatban, és azt benyújtja az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz.

a Tanács részéről

az elnök

J.-C. JUNKER